

Hotelli
FLANAGANSIN
naiset

ÅSA HELLBERG

BAZAR

Hotelli
FLANAGANSIN
— *naiset* —

ÅSA HELLBERG

SUOMENTANUT ANU KOIVUNEN

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Anu Koivunen
Ruotsinkielinen alkuteos *Kvinnorna på Flanagan*
Copyright © Åsa Hellberg, 2020
First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden
Kannen suunnittelu Eeva-Liina Rusanen

ISBN 978-952-376-142-1

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on omistettu sinulle, joka työskentelet hoitoalalla, koulussa tai esikoulussa, sinulle joka olet siivooja, myyjä tai bussinkuljettaja, ja kaikille teille jotka ette voi jäädä kotiin, koska me tarvitsemme teitä. Tuhannet kiitokset!

I

UUDENVUODENAATTO 1982

”...paljon onnea vaan”, Elinor lauloi johtaen kuoroa, johon kuuluivat hänen tyttärensä Billie ja Emman tytär Frankie. ”Eläköön, eläköön...”

Billie lauloi mukana, mutta Frankie vaikutti olevan poikkeuksellisen huonolla tuulella. ”Se siitä”, hän ilmoitti vetelästi ja jatkoi: ”Onko nyt valmista, joko saa mennä?”

”Frankie”, Elinor torui. ”Äidilläsi on syntymäpäivä, joten ole hyvä ja käyttäydy niin kuin kaksikymmentäyksivuotiaan aikuisen naisen kuuluu käyttäytyä.”

Billie meni sohvalla istuvan Emman luokse.

”Hyvää syntymäpäivää”, hän sanoi, istahti Emman viereen ja ojensi lahjan. ”Miltä tuntuu olla vanha?” hän kysyi sitten.

”Kiitos kysymästä, ei itse asiassa lainkaan hullummalta”, Emma vastasi ja nosti kauniista rasiasta kašmirhuivin. ”Voi miten hieno, ihana lahja”, hän suukotti Billietä poskelle. ”Tämä on hyvä koleina iltoina, kun istun toimistossa tekevässä töitä.”

Elinor näki Emman katsovan tytärtään, ja mielenosoitukSELLISESTI Frankie laahusti äitinsä luokse ja ojensi pakettinsa.

”Onnea.”

”Kiitos, kultaseni.” Emma avasi paketin ja katsoi saamaansa kirjaa. ”*Näin tulet paremmaksi äidiksi*”, hän luki ääneen kannesta. ”Kaunis ajatus, Frankie, tämän haluan todella lukea”, hän jatkoi kuivakkaan sävyyn.

Elinor pani merkille, miten Emma yritti halata tytärtään, joka kuitenkin perääntyi kiireesti.

”Minun pitää mennä. Hyvää uutta vuotta ja sen sellaista.”

”Mitä tarkoitat? Etkö tule mukaan Flanagansin uuden vuodenjuhlaan?” Emma kysyi.

Frankieta puistatti.

”Äh. En. Mutta pitäkää te hauskaa. Ja Billie – pue se röhhelömekko. Se sopii kivasti kiharaan tukkaasi.”

”Onhan sinullakin kihara tukka.”

”Mmm, mutta minulla onkin permanentti. Se on ihan eri asia.”

Frankie paineli ulos Emman sviitistä ja kiskaisi oven lujasti kiinni perässään.

Emma pudisti päätään.

”Olen pahoillani, että hänen pitää aina nälviä sinua, Billie”, hän sanoi hiljaa.

”Ei se haittaa. Frankie on vain kateellinen, siinä kaikki. Me pidämme toisistamme suunnilleen yhtä paljon, eli emme ollenkaan.”

Elinor ja Emma vaihtoivat katseita samaan tapaan kuin niin monta kertaa ennenkin vuosien varrella. Heidän samankäiset tyttärensä vihasivat toisiaan, eivätkä Emma ja Elinor voineet sille mitään.

Koska Frankie oli liian vanha laskemaan liukua Flanagansin kaidetta pitkin, hän juoksi portaat alas hotellin yläkerrassa sijaitsevasta kodistaan. Äiti neuvoi aina kävelemään hitaasti, nauttimaan kauneudesta ja miettimään sen merkitystä, mutta Frankie oli juoksennellut ympäri hotellia koko ikänsä ja tiesi tarkalleen, millainen kuvio kokolattiamatossa oli, keitä kaikkia muotokuvat esittivät, että hotellin edellinen omistaja oli nainen ja nimeltään Linda Lansing, että kristallikruunut puhdistettiin kerran vuodessa aina ennen joulua, että marmorilattia kesti kulutusta, mikä oli onni, sillä niin monet kenkäparit sillä päivittäin kävelivät – ja että äiti ja Elinor olivat omalla työllään kohonneet ylös arvoasteikossa. Sen kaiken hän osasi ladella unissaankin.

Nyt oli kiire, jos hän halusi välttyä kaikilta uudenvuoden-iltaa koskevilta kyselyiltä, joten hän juoksi pysähtymättä Charlesin ohi – Charles oli varmasti jo satavuotias – joka kantoi jonkun hotellivieraan laukkaa. Frankie vilkutti, ja Charles nyökkäsi takaisin iskien silmää yhteisymmärryksen merkiksi.

Seuraavaksi Frankie luikki kyyryssä vastaanottotiskin ohi, sillä tiskin takana seisoj hänen isänsä. Hänellä ei ollut pienintäkään halua tehdä selkoa suunnitelmistaan. Odotettavissa olisi helvetinmoinen meteli, kun isälle selviäisi, että Frankie aikoi jättää väliin Flanagansin uudenvuodenjuhlan, mutta sen saisi

hoitaa äiti. Äiti ja isä riitelisivät tänä iltana niin kuin kaikkina muinakin iltoina, ja yhtä hyvin he voisivat riidellä myös Frankiesta. Onnettomampaa paria ei ollut olemassakaan.

Kun Frankie astui ulos hotellin ovista kadulle Mayfairiin, hän puki lapaset ja nosti kettuturkin kauluksen pystyyn. Sää oli kylmä muttei hyytävä, ja Carolin asunnolle Covent Gardeniin kävelisi parissakymmenessä minuutissa. Tuntui hyvältä päästä pois Flanagansista.

Sillä Frankie tiesi tarkalleen, miten ilta etenisi, hän oli ollut mukana juhlassa aivan liian monta kertaa. Ensin äiti ja isä poseerisivat rinnakkain portaikossa vieraiden ja lehtikuvaajien edessä, ja sitten seuraan liittyisivät Elinor ja tämän mies Sebastian ja heidän nyhverö tyttärensä Billie. Isä nyökkäisi Sebastianille ja sanoisi ”Sebastian”, ja Sebastian katsoisi isää, nyökkäisi ja sanoisi ”Alexander”. Sitten he nauraisivat kaikille kameroille, ja seuraavana päivänä lehdet kertoisivat, miten huikean menestyksen Emma ja Elinor olivat avio-
miestensä kanssa luoneet.

Totuus kuitenkin oli, että isä ja Sebastian vihasivat toisiaan. Eivät nyt ehkä suorastaan vihanneet, mutta Frankie oli aina vaistonnut, etteivät he pitäneet toisistaan. Heidän välinsä olivat yhtä kalseat kuin Frankien ja Billien. Jos joku kysyisi syytä, Frankie ei osaisi vastata. Jotkut ihmiset vain eivät tulleet toimeen keskenään. Heti kun kuvat olisi otettu, isä ja Sebastian lähtisivät kumpikin omille teilleen. Isä näyttäisi happamalta, ja Sebastian joisi itsensä humalaan. Ei tämä ollut ensimmäinen yhteinen uudenvuodenaatto.

Äiti, Elinor ja Billie puolestaan lähtisivät tervehtimään vieraita. Diana ja Charles tulisivat varmaan. Ja Elton. Äidille sellainen oli tärkeää. Samoin Elinorille ja Billielle. He *rakastivat* vieraitaan, varsinkin nimekkäitä. Jos äiti olisi kutsunut Kim Wilden tai Bowien, Frankie olisi voinut harkita jäävänsä juhlaan. Mutta että *Elton*?

Kristallikruunuja oli puhdistettu viikkokausia, samoin aterimia. Kaikki tarjoilijat olivat saaneet uudet puserot, ja heitä oli varoitettu puhumasta vieraiden kanssa muuten kuin silloin, jos heitä itseään puhuteltiin. Naisilla tulisi olla tukka kiinni, ja varjelkoon jos joku tuli paikalle töihin kynnet leikkattuina ja ilman lakkaa. Miehillä ei saanut olla viiksiä – ellei erehdyttävästi näyttänyt Tom Selleckiltä, ja sitä vaatimusta ei täyttänyt kukaan. Äiti tarkisti tarjoilijat huolellisesti ennen vieraiden tuloa. Järjettömän typerää. Mutta niin naurettavat olivat Flanagansin säännöt.

Kun isä olisi käynyt kierroksella varmistamassa, että kaikki oli kunnossa, hän palaisi äidin luokse, kietoisi kätensä tämän ympärille ja suukottaisi poskelle. Niin kuin muka *kaikki* eivät näkisi, miten äiti väisti kosketusta. Ei Frankie voinut olla ainoa, joka ymmärsi, että isä rakasti äitiä enemmän kuin äiti isää. Jääkuningatar piittäsi vain hotellistaan. Miten kukaan saattoi rakastaa sellaista? Mutta isä rakasti, ainakin oli rakastanut vielä muutama vuosi sitten. Nyt hän lähinnä teeskenteli Flanagansin takia.

Sebastian vaikutti olevan ainoa, joka ei palvonut hotellia. Ehkä siksi että hän joi niin paljon. Luultavasti hän ei edes huomaisi, kun äiti ja isä jossain vaiheessa vetäytyisivät huoneistoonsa aloittaakseen vuoden ensimmäisen kunnan riidan. Oli vaikea sanoa, oliko Elinor onnellinen Sebastianin kanssa. Sebastian oli melko kiltti ja ihan hauska, mutta hän joi, eikä se ollut hyvä.

Äiti ja isä riitelivät aina samasta asiasta: isä sanoi että äiti kerjäsi miehiltä huomiota, ja äiti sanoi ettei se pitänyt paikkaansa. Frankien mielestä äiti liehakoi aivan yhtä lailla kaikkia, mutta mikä sitten oli totuus. Kerran hän oli kuulut isoäidin sanovan äitiä kevytkenkäiseksi. Ehkä se oli totta.

Olisi *niin* mukavaa päästä pois.

Frankie jäisi Carolin kämpille yöksi. Äiti taatusti kuolisi jos tietäisi, että Frankie ja Carol sekstasivat. Jos Tom olisi paikalla, he voisivat kaikki kolme yhdessä omistautua kokaiinille ja rakkaudelle. Joka tapauksessa tästä tulisi ikimuistoinen uudenvuodenaatto.

Frankie käytti huumeita kohtuudella, hän ei todellakaan halunnut tulla riippuvaiseksi. Silloin tällöin käytettynä kokaiini oli huikeaa. Se sai tuntemaan itsensä ylivoimaiseksi. Seksi oli törkeän kuumaa, ja elämä muuttui jollakin tapaa kristallinkirkkaaksi. Ei Frankie ollut rakastunut Caroliin eikä Tomiin, mutta seksi oli mahtavaa, ja jotta hänen ei tarvitsisi olla huolissaan, hän oli jo vuosia syönyt e-pillereitä. Äiti oli ollut kahdeksantoista tullessaan paksuksi. Luultavasti hän ajatteli Frankien pilanneen hänen elämänsä. Frankie oli melkein kahdenkymmenen kahden, eikä aikonut hankkia lapsia ikinä. Miksi pitäisi toistaa vanhempiensa virheet?

Frankie oli tähän mennessä harrastanut seksiä aika monen kanssa. Hän pysähtyi Piccadillyn kohdalla laskemaan. Kolmekymmentäkolme? Eikö sen enempää? Kun hän oli viimeksi laskenut, eikä siitä ollut kuin kuukausi, hän oli saanut tulokseksi yli kolmekymmentä kundia ja yksitoista mimmiä. Tosin tulos riippui siitä, miten laski, sillä toisinaan kimppekivassa kaikki harrastivat seksiä kaikkien kanssa.

Suihkulähteen ympärillä oli paljon väkeä. Frankie nyökäsi parille tutulle. Toinen heistä oli myynyt kamaa, jäänyt kiinni mutta jostain syystä välttynyt vankilalta. Hyvä juttu. Hän hymyili tyyppille kannustavasti ja jatkoi matkaa Trafalgar Squaren suuntaan.

Kuka tahansa äiti olisi saanut sätkyn, jos tytär olisi tullut kotiin pilvessä, mutta ei Frankien äiti. Emma vain huokaisi ja suoristi olkatoppaustaan, joka oli luisumassa vinoon, eikä hän koskaan katsonut Frankieta silmiin niin pitkään, että olisi nähnyt kokaiinin laajentamat mustuaiset ja verkkaiset liikkeet. Ja

isä vain tuijotti äitiä niin ettei hänkään nähnyt mitään. Nolanin perheessä sai siis vetää kamaa melko vapaasti. Kukaan ei kuitenkaan välittänyt.

Frankie jyskytti Carolin ovea. Sisältä kantautuvat remuavat, iloiset äänet paljastivat, että juhlat olivat jo täydessä vauhdissa. Tom tuli vastaan ja alkoi kouria jo ennen kuin Frankie oli ehtinyt riisua turkin, ja lainkaan huomaamatta Frankie oli vetänyt viivan ja liittynyt bileporukan joukkoon. Tämä oli *niin* hyvä lopetus vuodelle.

3

”Olisitko kiltti ja auttaisit sulkemaan vetoketjun?” Emma tarkasteli itseään pukeutumishuoneen peilistä Flanagansin kodissaan. Hopeanhohtoinen puku ei ollut uusi mutta oli edelleen kaunis. Hän yhdistäisi siihen strassikorvakorut ja pienen kirjekuorilaukun, ne riittivät. Pilviä hipovia korkokenkiä oli ikävä käyttää koko ilta, mutta uudenvuodenaattona ei muita vaihtoehtoja ollut.

Alexander sulki vetoketjun hitaasti ja suukotti sitten hänen paljasta niskaansa. Emma värähti. Kunpa syynä olisikin ollut nautinto. ”Ei nyt”, hän sanoi ja suuntasi kohti meikkipöytänsä.

”En minä mitään odottanutkaan”, hänen puolisonsa vastasi rauhallisesti. ”Oletko valmis?” Hän solmi solmiotaan peilin edessä.

”Kohta, korvakorut puuttuvat vielä”, Emma sanoi ja avasi korurasian. ”Minun pitää hoitaa toimistossa vielä pari pikkujuttua. Siihen menee ehkä vartti. Ota sillä välin juomista”, hän hymyili kiinnittäessään korua korvannipukkaan.

”Minä tulen mukaan.”

”Ei, älä turhaan, soitan kun voimme lähteä. Ota drinkki”, hän ehdotti.

Emmalle oli aivan sama, tekisikö Alexander niin vai ei. Hänen oli saatava olla muutama minuutti yksin ennen juhlaa. Salongissa hän ehtisi hädin tuskin hengittää ennen puoltayötä,

ja siihen oli vielä monta tuntia. Frankieta hän ei olisi juuri nyt jaksanut edes ajatella, mutta silti hän mietti tytärtä koko ajan. Löytäisivätkö he vielä joskus toisensa? Ennen he olivat olleet todella läheisiä, ja hän kaipasi niitä aikoja niin kovasti, että tunne teki kipeää. Mutta mitä hän voisi tehdä?

Tuntui kuin Alexander olisi lukenut ajatukset, sillä hän sanoi: ”Entä missä meidän tyttäremme on?”

”En tiedä”, Emma vastasi. ”Hän livahti omille teilleen jo aiemmin, kuvitteli kai etten huomaisi.”

”Eikö hän ole tulossa juhlaan?” Alexander näytti hämmästyneeltä.

Emma pudisti päätään. ”En usko.”

Ensimmäistä kertaa he viettäisivät uuttavuotta ilman Frankieta.

Samaan aikaan Belgraviassa Billie tuli ulos huoneestaan ja kohtasi ison kotitalonsa eteishallissa isänsä.

”Kylläpä sinä olet hieno”, Sebastian kehui vilpittömästi ja hymyili. ”Missä äiti on?”

”Täällä”, Elinor vastasi ja tuli makuuhuoneen ovelle.

Sebastian vihelsi.

”Älä viitsi, isä”, Billie sanoi. ”Joko mennään?” Tiukka kotelomekko paljasti äidin vartalon jokaisen kaarteon, ja hänen ruskea ihonsa hohti sen voiteen jäljiltä, jota hänellä oli tapana käyttää. Aivan liian hyvännäköiset vanhemmat saivat Billien tuntemaan itsensä typeräksi. Hänen ihonsa oli väriltään huomattavasti vaaleampi kuin äidin, hänen suonissaan virtasi aivan liikaa vitivalkeisten ihmisten verta. Äiti oli vanhempi mutta näytti silti paremmalta, niin järjetöntä kuin se oli. Eikä Billien mekko suinkaan korjannut tilannetta. Eikö kotelomekko olisi kuulunut hänelle?

Sebastian tarjosi heille molemmille käsivarttaan, ja he lähtivät käytävää pitkin kohti portaita.

Billie vihasi ajatusta, että Frankie oli onnistunut vapautumaan niin, että pystyi noin vain jättämään välistä Flanagansin uudenvuodenjuhlan. Itse hän ei ikimaailmassa saisi sanottua, ettei hän halunnut mukaan juhlaan. Kohta hän seisoisi niin kuin aina ennenkin äidin ja isän välissä Flanagansin kuuluisassa portaikossa ja tuntisi itsensä pikkulapseksi, vaikka hän täyttäisi kohta kaksikymmentäkaksi. Samanikäisenä äiti oli ollut Flanagansin ensimmäinen mustaihoinen johtaja, mennyt naimisiin isän kanssa ja saanut lapsen.

Entä mitä Billie oli saanut aikaan elämässään? Tähän mennessä ei mitään. Ei hänen tarvinnut tehdä töitä rahan takia, sillä sitä hän sai isältä aina, kun äiti ei ollut näkemässä, ja vaikka hän kävi yksittäisillä kursseilla ja teki satunnaisesti töitä hotellissa, hän ei oikeasti *tehnyt* mitään.

Toisaalta Frankie käyttäytyi kuin lortto, ryyppäsi ja veti kamaa ja heitti hukkaan elämänsä. Ei hän tehnyt mitään sen järkevempää kuin Billie. Frankie oli hyvännäköinen ja huikean terävä, hyvä suustaan, ja siinä missä hän oli luistellut kouluvuodet läpi – ja saanut loistavia numeroita siitä huolimatta, että oli nenäkäs *ja* sai potkut koulusta – Billie oli todella joutunut tekemään töitä tulosten eteen, jotka sittenkin olivat huomattavat kuin Frankien. Se oli aivan järjettömän epäreilua. Billie yksinkertaisesti oli kunnollinen, ja siksi hän oli pukeutunut epäseksikkääseen mekkoon ja näytti neljätoistavuotiaalta.

Vuosi 1983 on minun vuoteni, hän mietti matkalla autossa Flanagansiin. Minä vielä näytän kaikille.

Elinor astui lähemmäksi Emmaa, kun heidän puolisonsa ja Billie olivat perinteisen perhekuvan jälkeen jättäneet heidät kahdestaan portaille. Nyt ikuistettaisiin pelkät naispuoliset omistajat.

”Sebastianilla taitaa olla taas suhde”, hän kuiskasi Emman korvaan.

”Voi ei. Mistä päättelet niin?”

”En tiedä. Minusta vain tuntuu siltä.” Hän hymyili väkinäisesti, vilkutti jollekulle tutulle ja jatkoi kuiskaten. ”Mitä sinä tekisit, jos kyse olisi Alexanderista?”

Emma kohautti olkiaan. ”Melkein toivon, että Alexander ottaisi rakastajattaren, koska Frankie oli ainoa syy mennä naimisiin hänen kanssaan, kuten hyvin tiedät”, hän vastasi rehellisesti.

”Tiedän. Ja tiedän myös, että olet vuosien varrella kiintynyt häneen.” Elinor tervehti jälleen yhtä tuttavaa, joka seisoi portaiden juurella. Valokuvaajat rakastivat näytöstä, salamat välkkyivät taukoamatta. Heidän ympärillään hyöri juhlapukuisia naisia ja miehiä.

”Mitä teet, jos hän pettää sinua taas?” Emma kysyi.

Sebastianin naisjutut loukkasivat Elinoria. Hän ei pysynyt laskuissa, montako kertaa Sebastian oli haavoittanut häntä. Viimeiset kymmenen vuotta olivat olleet raskaita. ”En tiedä”, hän kuiskasi.

”Rakastatko häntä edelleen?” Emma kysyi.

Mitä Elinorin olisi pitänyt vastata? Oli tilanne miten paha tahansa, hän ei voinut kuvitellakaan elämää ilman perhettään. Heidän oli *pakko* selvittää tästäkin.

”Niin, rakastan kyllä, mutta eikö avioliitto ole muutakin kuin rakkautta?” hän vastasi kysyen. ”Olen aina ajatellut, että siinä on kyse jostakin suuremmasta, suhteeseen kuuluu niin paljon sellaista, mikä ei lainkaan liity rakkauteen. Olemme luvanneet pysyä yhdessä myötä- ja vastoinikäymisissä, me olemme perhe. Rakastan perhettäni.”

”Minusta sinulla on kaikki. Mies jota rakastat, jumalainen tytär jonka kanssa tulet toimeen, ja työ joka tekee sinut onnelliseksi. Sitä paitsi olet terve.” Emma hymyili kaiteen yli kameran linssille ja kääntyi sitten takaisin Elinorin puoleen.

Elinor naurahti. ”Olet oikeassa, olen saanut kaiken.” Vatsaa kouraisi. Se tarkoittaa, että voin menettää kaiken, hän mietti heidän katseittensa kohdatessa. Sitten hän esitti saman kysymyksen kuin joka kerta ennenkin: ”Mitä sinä toivot uudelta vuodelta?”

”Että Frankie ja minä löydämme taas toisemme”, Emma vastasi epäröimättä. ”Entä sinä?”

”Että avioliittoni kestää vuoden 1983.”

Ensin pikainen nyökkäys ja hymy osoitukseksi heidän aidosta ystävydestään ja järkähtämättömästä luottamuksestaan, sitten he laskeutuivat portaat ja solahtivat kumpikin omalle taholleen seurustelemaan Flanaganin uudenvuodenvieraiden kanssa.

Huolimöykky Elinorin vatsassa kyllä katoaisi taas.

Uudenvuodenpäivänä Frankie tuli kotiin ja pakkasi kaksi isoa matkalaukkuja.

”No, kiitos sitten näistä vuosista. Muutan nyt pois.” Hänen uhmakas katseensa kohtasi Emman katseen.

Emmaa kylmäsi. Hän olisi halunnut vetää Frankien syliin-
sä ja huutaa ei, ei nyt, kun olemme niin etäiset. Mutta ei hän
tietenkään tehnyt niin. ”Mitä? Miksi? Näin yllättäen? Minne
aiot mennä? En halua että lähdet.”

”Ajattelin majoilla Carolin luona, numero on keittiössä. Oliko
vielä jotain?” Sävy oli yhtä tyly ja torjuva kuin aina, eikä Emma
tottunut siihen millään. Hän yritti olla paljastamatta, miten
surulliseksi uutinen hänet teki. Hän oli itse karannut kotoaan
kahdeksantoistavuotiaana, joten mikä hän oli tuomitsemaan
Frankieta, joka oli monta vuotta vanhempi kuin hän oli ollut.

”Kiltti, rakas Frankie, emmekö voisi edes puhua tästä?
Aiotko mennä töihin? Opiskella jotain? Haluaisitko töitä ho-
tellista? Kuka tämä Carol on? Tule syömään aamiaista, ei kai
sinulla niin kiire ole. Voin tilata sinulle kyydin. Charles voi
viedä sinut.” Hän katsoi Frankieta anovasti.

Hetken ajan Frankie näytti siltä kuin olisi epäröinyt, mutta
sitten hän tarttui laukkuihinsa. ”Sano isälle, että soitan”, hän
sanoi ja oli seuraavassa hetkessä poissa.

Mitä Emma olisi voinut tehdä pysäyttääkseen tyttärensä?
Toki hän olisi voinut olla yhtä ankara ja asettaa yhtä tiukat

rajat kuin hänen oma äitinsä aikoinaan, mutta mitä hyötyä siitä olisi ollut. Emma ei ollut halunnut pitää Frankieta vankina vaan toivonut tyttären saavan vapaamman nuoruuden. Nyt hän kuitenkin oli epätoivoinen, sillä Frankie ei tuntunut rauhoittuvan ollenkaan. Tytär oli edelleen kuin vimmuttu. Eikä Emma ollut purkausten ainoa kohde. Myös Alexander ja Billie saivat osansa kiukusta. Ainoa, jota tytär vaikutti sietävän, oli Elinor. Sebastianista hän ei tuntunut välittävän vähääkään. ”Belgravian juoppo”, hän oli jokin aika sitten luonnehtinut Sebastiania, ja Alexander oli nauranut lausahdukselle kuin hauskallekkin vitsille. Emma sen sijaan oli suuttunut. Rajansa silläkin, miten ihmisiä sai pilkata. Sebastiania erityisesti.

Kun Alexander istuutui aamiaispöytään, Emma kaatoi teetä ja ojensi skonssilautasta.

”Frankieko täällä paiskoi ovia?” Alexander kysyi.

Emma nyökkäsi.

”Eikö hän aio syödä mitään?”

”Hän kävi vain pistäytymässä”, Emma vastasi. ”Hän kuulemma aikoo muuttaa ystävättärensä Carolin asuntoon Covent Gardeniin.”

Emma maistoi teetä ja painoi mitään näkemättömän katseensa pöytään. Oliko tämä rangaistus siitä, ettei hän ollut halunnut pitää lastaan? Rakkaus korvensi rintaa yhtä paljon kuin ennenkin, mutta silti hän oli ollut vähällä luopua tyttärestään. Vaistosiko Frankie sen? Oliko osa totuudesta tavoittanut Frankien, vaikka Emma ja Alexander olivat sopineet etteivät kertoisi koskaan? Vain Emma itse tiesi koko totuuden, ja sen salaisuuden hän veisi mukanaan hautaan.

”Emma?” Alexander sanoi.

Emma nosti katseensa. ”Niin?”

”Uppouduit ajatuksiisi.”

Emma nyökkäsi. ”Olen huolissani Frankiesta”, hän sanoi hiljaa. ”Hän etäänny meistä koko ajan. En tiedä mitä tehdä.”

LUKSUSELÄMÄÄ,
SALAISUUKSIA JA PERHE-
SUHTEITA 1980-LUVUN
LONTOON SYKKEESSÄ

Ystävykset Elinor ja Emma ovat uhranneet verta, hikeä ja kyyneleitä saadakseen loistohotellinsa menestymään. Vuosien uurastuksen jälkeen he ovat onnistuneet, ja Flanagans on hotelli yhteiskunnan jetsetin huulilla. Nousukiidosta huolimatta onnistumisella on ollut hintansa. Vanhat salaisuudet uhkaavat paljastua ja naiset joutuvat päättämään, kestäkö heidän ystävyytensä salaisuuksien mukanaan tuoman häpeän ja syyllisyyden.

Frankie on Emmen 22-vuotias tytär, karismaattinen nuori nainen, joka vihaa äitiään palavasti. Nuori Billie taas rakastaa äitiään Elinoria, jonka hyväksyntää hän ei koskaan koe saavansa. Kuinka äitien ja tytärien suhteet kestävät, kun menneisyys alkaa muistuttaa itsestään? Ja mitä kaikkea seuraa, kun villin 1980-luvun seksi, huumeet ja rock-musiikki saapuvat Flanagansiin?

Åsa Hellbergin *Hotelli Flanagansin naiset* on toinen osa samannimisestä luksushotellista ja sen omistajista kertovassa tunteiden paloa täynnä olevassa sarjassa.

